

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice šte. 15. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inserati: šeststopenjska petiti-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Volja za Ljubljano v upravnishvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. Po pošti velja za cel leto 10 gld., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 50 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 172.

V Ljubljani v petek, 31. julija 1885.

Tečaj II.

Vabilo na naročbo.

Z avgustom 1885 prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponové, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pásku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Po pošti:

za celo leto	gld. 10.—
„ pol leta	5.—
„ četrt leta	2-50
„ en mesec	—85

Za Ljubljano:

za celo leto	gld. 6.—
„ pol leta	3.—
„ četrt leta	1-50
„ mesec	—50
za donasjanje v hišo vsak mesec 9 kr.	

Anarhisti v Švici.

Ljudovlada švicarska veljala je vedno kot dragoceno zavetje političnih beguncev. Njen zavezni svet je zmiraj skrbno varoval to vero; kdorkoli je prestopil meje republike, bil je prost in ni se mu bilo več bati zasledovalcev svojih. Evropa je znala ceniti svobodna tla svobodne dežele in malokdaj morala se je ljudovlada braniti proti tuji moči vsled svoje pribežališčne pravice. Zemlja Viljema Tella je zato vedno krila veliko število mož, ki so deloma prostovoljno, deloma kot proganjani begunci bili zapustili rodni dom, ker jim razmere lastne države niso več vgajale. Med te goste pa so se v novejši dobi vrinili drugi — zašli so med-nje zastopniki anarhistov in vživali zavetje Švice pod imenom političnih zločincev.

Stranka rudečkarjev nazivljala se je za politično in je zahtevala ter zlorabila pravico pribežališča, katerega jim vlada republike tudi nikdar ni kratila, čeravno so se vedno bolj pogosto oglašali glasovi, da anarhistom nikakor ne pristuje naslov političnega zločincev. Pojavi strašne socijalistične zaveze kazali so se zmiraj bolj pogostoma — in ti pojavi imeli so značaj prav navadnega, ostudnega zločina. Tatvina in umor sta stopila v tesno zvezo z anarhisti; svet je spoznal, da je družba rudečkarjev obrnena proti vsemu človeštvu, da hoče preobrniti ves družinski in državni red z najbolj zaničljivimi sredstvi. Od tedaj ponehalo je mnenje, da se ima stranka anarhistov smatrati za politično.

Razne države, v katerih so krvavci s strašnimi svojimi čini pokazali pravo barvo, jele so strogo postopati proti lopovom; tudi Švica ni mogla mirna ostati. Na njenih tleh gnjezdila so društva, ki so pošiljala v sosedni svet krvoločne svoje ude, da tam izvrše krvave čine. Sosedje so bili v nevarnosti in jeli so se oglašati proti zavetju rudeče pošasti. Zavezni svet je sam previdel, da plamen tudi njegovemu domu preti, če se vname pri sosedu — in zato je sklenil, strogo ločiti svoje goste v politične in anarhistične begunce, slednje pa ali kaznovati ali pa izgnati iz dežele. Ukazal je tudi, da se natanko preišče delovanje anarhistov v Švici in sledi njihovemu početju. Sedaj se poroča, da je preiskava dovršena. Glavni zastopnik republike Müller izdelal je o rudeči družbi obširno poročilo, ki obsega nad 700 strani. Posebno zanimivi so njegovi podatki o zgodovini anarhistov v Švici, ki je v tesni zvezi z povestnico krvavcev v družih deželah. Gotovo ustrezamo svojim bralcem, ako jim podamo tú glavne poteze iz poročila ljudovladnega uradnika.

Okolo l. 1870 so bile v Švici tri glavne socijalistične družbe: 1.) Društvo „Grütli“, katerega udje so bili Švicarji; 2.) osrednja zveza nemških društev in 3.) mednarodno delavsko društvo, čegar udje so bili Nemci in Francozje. Svetovno to društvo je zastopalo v Švici *Fédération jurassienne*, ki je izdajala nemšk in francosk časopis. Leta 1873 so se združila nemška društva in *Fédération jurassienne* v „Delavsko zavezo“, in dve leti pozneje pristopilo jima je še društvo „Grütli“, ki se je pa kmalu zopet ločilo od njih. „Delavska zaveza“ pa tudi ni dolgo živela; uže l. 1880 je prenehala, ker sta zašla nejeдинost in prepir med njene ude. Socijalni demokratje so tedaj skoro jedini delali politiko. Izdajali so dva lista in širili s silno agitacijo svoje nazore.

Tedaj pa je tudi „internacionala“ premenila svoj program. Prvotna njena pravila nemajo nikakih anarhističnih teorij, a po vplivu ruskih nihilistov jela je internacionala kmalo nagibati na anarhistično stran. Ko je bil l. 1881 internacionalni kongres v Londonu, prodrli so na njem krvavci in sklepi zbora kažejo, da je družba postala po polnem rudečkarjska. Kongres je izjavil, da je propaganda z besedo in tiskovino nezadostna; na njeno mesto mora stopiti dejanje; izrekel je nadalje, da se vjema z uničenjem vseh obstoječih naprav; proglasil je vsa sredstva kot moralčna, ki so pripravna za uničenje nemoralne družbe; slovesno je proklamiral, da je prišla ura delovanja in revolucije ter zahteval, da je treba vse moči napeti za povzdigo revolucionarnih mislij in prekucijeskega duha; postavna tla morajo se zapustiti; do revolucije privede samo delovanje po nezakonitih potih. Konečno je kongres še pridjal izjavo: „Tehnične in kemične véde, ko so anarhistični

Listek.

Cenó.

(Konec.)

Potnik pobesi glavo, kakor sanjajoči kazuar ter pravi, plašno me pogledavši:

„Menda bi bilo vender primernejše, ko bi danes ne kosil tukaj, ampak v pohlevnejši okrepnici, ker si morem . . . ceno . . . sam . . . dol . . .“

Potnik ni imel sreče s svojimi zadnjimi slovami. Predno jo je mogel izgovoriti, potrka s trdimi kostmi kratko dvakrat zaporedoma in koj nato vstopi obsekviozni nadnatakar.

Čemu je neki tako trkanje? Človek niti časa nima, da bi rekel: „Notri!“

„Gospóda so prošeni k mizi!“ dé nadnatakar s prikonom; nato se oddalji, ne da bi počakal odgovora.

„Prosijo naju?“ praša potnik prežarjen s troho nebeskega upanja.

„Kaj bi utegnil gospod gostivnar, ker je vaš znanec in prijatelj, tudi mene vabiti?“

Pojasnim mu, da prositi je le podobovit izraz, da se bolj uljudno pové, in da naj se ne plaši, ker stvar ni tako huda, kakor si misli, za denar bova uže kaj dobila ter ne bova predražena; saj ne moreva dolu iti pa reči, da ne prideva.

Potnik moj to uvidi, udá se ter gre z menoj uzdihujoč in teškega srca.

Obednica je bila tako krasna, da je mojemu spremljevalcu v pravem pomenu besede, kar sapo zaprlo. Nedvojno bi se bil vroil, ko bi ga ne bil prijel za roko ter ga peljal na mesto, od nadnatakarja mu odkazano. Gostivnar, sedeč na kraju mize, nama prijazno kima, kakor bi hotel reči: „Le jejta in pita, otroka človeška, pri meni si moreta privoščiti.“

„Liter rudečega vina morava tudi midva poklicati, zavoljo lepšega; ni drugači; druga gospóda dela tudi tako“, šepnem sosedu na uho.

Potnik globoko uzdihne, pokazavši, da neradovoljno pritruje.

„Liter rudečega!“ rečem natakarku.

Natakar se nasmehne takó ljubko in prijazno, kakor bi me hotel objeti, in kakor bi trenil, stoji steklenka pred nama na mizi.

Gostivnar se mi prijazno smeja, češ, vse to je bolj zavoljo okrasja; ni tako nevarno ne; hočem pokazati, da se dobre stvari tudi cenó dobé. — Napije, prijazni gostivnar. A vino je bilo tudi tako dišeče, kakor bi bilo raslo v raju; mojemu sosedu se je kar v glavi vrtelo. Krasni človek, ta gostivnar! To je mož po moji volji. Živi in daj živeti, takó je prav. Na tihem sem mu želel zdravje in srečo in dolgo življenje.

Kaj čem dalje praviti. Popoludné si ogledava Gradec, in ker večera nisva mogla cenejše in boljše prebiti, greva v gostivno in tam povžijeva svojo večerjo. Nato leževa v svilene postelje.

Drugo jutro po kavi zahtevam račun. Iznašal je moj — v moje največe ostrmljenje — 12 gld. 75 kr. Čez pet minut prisopiha moj sosed v sobo, bled kakor mrlič ter mi molčé molí taisti račun, ne mogoč niti besedice izpregovoriti. — Človek se mi je res v srce smilil. Mislim sem, zdaj zdaj ga mora kap zadeti, ali pa dobí čeljustni krč.

„To je zmota“, rečem mu, vzevši mu račun iz rok. „Jaz imam plačati le 2 gld. in 75 kr. Vi, se vé da taisto. Dajte mi to svoto, pojdem dolu, pa bo vse uravnano.“

stvari uže toliko koristile, bodo nam v bodoče še bolj služile. Zato je treba, da se udje internacionalne družbe pridno pečajo s temi znanostmi.“ Gledé svetovne organizacije priporočal je kongres, da se napravijo odbori in pripoznal je avtonomijo posameznih skupin. Od tedaj prevladuje v internacionalni federalistični princip. Povsodi delujejo skupine po polnem samostojno, a ravna se po sklepkih londonskega kongresa. Na podlagi njegovih „ukazov“ organizovali so se l. 1881 španjski anarhisti na kongresu v Barceloni in ravno takó rudečkarji severnih ameriških držav na kongresu v Chicagi. Tudi nemška in francoska društva pristopila so internacionali ter pripoznala sklepe londonskega posvetovanja. Posebno v Švici cvetela so društva po volji londonskega kongresa, in odkar so v Nemčiji in v Avstriji jeli strogo postopati proti anarhistom, vrela so ti najraje v Švico, kjer so upali, da bodo svobodno rovali zoper človeško družbo. Zato je anarhistični element v Švici vedno naraščal. Propaganda dejanja širila se je zmiraj bolj in pridigovala je splošno socialno prekucijo. Anarhisti so proglasili nazore, da je vsako sredstvo dovoljeno za dovršenje cilja, da je zametovanje zakona njihov prvi zakon. Rop, umor in požig naj človeško družbo držé v vednem strahu, vojake anarhizma pa naj navdušujejo k novemu delu ter naj polnijo družbene blagajnice!

Takó poroča v glavnih črtah generalni zastopnik Müller. Pač dovelj, da republika stopi na noge in obvaruje sebe in sosedo strahovite zalege, ki se je vgnjezdila na njenih tleh. Ljudem s takimi nazori, kakor jih kažejo krvavci, bilo bi ljudomilo postopanje — samomorski greh! —

Afganska.

(Konec.)

Ruski car Pavel I. je najprej sprožil misel, Angleško prijeti v Indiji. V krimski vojski je hotela Rusija to misel ostvariti. Po pariškem miru (1856) so neprenehoma prihajale novice, da Rusija bije azijske armade. Na to se je Anglija silno vznemirila, srdito otepavala časnikarske bobne, na vso sapo trobeča v mali svet evropski, da vsi narodi, Evropecem ne še podložni, stojé pod oblastjo in pokroviteljstvom Angleške. A Rusije bojni krik papirnaté vojne ni oglušil; pomikala si je meje zmerom dalje proti jugovzhodu. Leta 1864 posede Čemkend, leta 1865 Taškend, leta 1866 Kodžend.

V treh letih je stopila za trideset zemljepisnih milj naprej, napravivši novo pokrajino Turkestan, katero si je utelovila. Rusija se polasti Hive: to spet oplaší Britansko. Leta 1873 sklene se pogodba med Angleško in Rusko, da Afganska bodi nedotakljiva zemlja med obema državama. Lahko sklenjeno in podpisano; a kdo bo določil nestanovitne meje Afganski? Odkar (leta 1869) se je ustanovila ruska postaja (Krasnovodsk) na Hvalinskem

morji, je Rusija sprejela v načrt sestavno podlaganje neodvisnih ljudstev azijskih. Leta 1875 si osvoji hanstvo Khokand, leta 1876 ji pripade ozemlje Fergana, in še taistega leta si podvrže vojaborne Kara Kirgize (pod generalom Skobeljevim). V tem se izcimi ruskoturška vojska, ki je napredovanje ustavila za nekaj let. Leta 1879 pošlje Rusija odpravo nad Teke Turkmence, ki so napadali ruske trgovce; pa se je ponesrečila. Drugi voj pod poveljstvom Skobeljevim, poslan na Tekince, vzame z naskokom turkmensko utrdbo Geok Tepe. Žon Bulj spet zaropota, ki se še le umiri, ko car Aleksander II. slovesno obljubi, da Merva ne bo jemal. Aleksander III. se ni čutil vezanega z očetovo besedo, dano Britanski. Leta 1884 prileti nenadoma burna novica, da Rusi so se Merva polastili. Angleška se spet prestraši, misleča, da Merv je ključ v Herat in ključ v Indijo, jeli so premišljevat, če je Herat res tako neobhodno potreben. Kakor smo opazili, je bila pogodba iz leta 1873 nejasno sestavljena; zato predlaga angleška vlada, naj rusko-angleško odeslanstvo ustanovi severno mejo Afganski. Angleška mahoma pošlje svoje izbrance na lice mesta, a Rusiji se ni kar nič mudilo, da bi določevati pomagala meje po pesku, iz zgoraj navedenega vzroka. Kako se je stvar dalje motala in se še, je čitatelju znano.

V očigled ruskega prodiranja Angleška tudi ni mirovala. Delala je svoje priprave v Pešaverju, skrajnem kotu Indovske. A prepričala se je, da Hindukuš je največa krajna ovira ne le Rusom, tudi Angležem. Pod tem gorstvom se je Angleška zmeraj varno čutila, zadovoljna, da je piroda postavila najneprehodljiviši mejnik. Na to se obrne na jug ter jame delovati iz Šikarpurja proti Rusiji. Leta 1877 posede Angleška Khoto (Quetta) ter sotesko Polan v Beludžistanu. Khoto so vrata v Kandahar (v Afganski). Tukaj pa more varno in mirno čakati vseh zapletajev. Ogromno slovo je nastalo iz dokazovanja, da je skoro nemogoče prodirati čez Kabul v Herat, in še bolj nemogoče od Kabula čez Hindukuš v Turkestan.

Rawlinson, angleški državnik in učenjak, je dejal pred jednim letom: Ako se Ruska vstavi na Hvalinskem morji, ni tam treba zapuščati Indove doline. Dokler Rusija ne gre v Merv, nam ni treba hoditi v Herat. Ako nam pa Rusija vrže rokavico, moramo jo pobrati. Mi, čuvaji Indije, ne moremo dopuščati, da bi Rusija, Turkmene strahujoča in nova trgovinska pota odpirajoča, na Murgabu mesto zasela, katero bi pretilo Heratu. To mesto je strateško in politično prepotrebni branik Indiji. Ne moremo dovaljati in ne dovolimo, da bi tuja oblast odločevala sodbino tega mesta.

Rawlinsonova deklamacija Evropi, posebno Rusiji, in energična politika Beaconsfieldova je ostala brez vidnega uspeha. Rusija se ni vstavila na Hvalinskem morji, šla je v Merv in stoji pred Heratom, ki jej bo v naročaj pal, kadar bo dosti

pripravljen. Angleška je res šla v Khoto, a tam ni ostala, umikala se je stopoma. O novem kabinetu angleškem, ki se je tako bolečinski porajal in tako krhák porodil, ne vemo, kake namere da krije gledé Afganske Rusiji nasproti; gotovo je, da Rusija nima nobenega spoštovanja pred njim. Angleška se bo morala dati uveriti, da ni treba dovaljati, kar se ubraniti ne more. Naselbinska politika, katero je prej Angleško izključno vodila in katere so se v novejšem času poprijele tudi ostale države, to jo bo poučilo, kaj pomeni prav za prav: *beati possidentes!* —v.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Česko politično društvo, katero se je ustanovilo na Dunaji, da varuje interese českih prebivalcev na Dunaji, se je uže potrdilo ter bode kmalu pričelo svoje delovanje, ustanovile se bodo na raznih krajih podružnice. Društvu stavile so se velike ovire na pot.

Iz Budimpešte se poroča, da se bode dné 3. avgusta vršil shod srbskih poslancev, da se dogovorijo o postopanju pri bodočih volitvah za cerkveni kongres. Večina poslancev iz Ogerske, Hrvatske in Slavonske se je uže izrekla, da se hote udeležiti shoda.

Tuje dežele.

Po Srbski razsajajo uže delj časa roparji. Zdaj zasledujejo jih žandarji, vojaki in oboroženi kmetje; posrečilo se jim je uže, ujeti nekatere roparske načelnike. Nadejajo se, da se kmalu iztrebi ta svojat, kajti vlada razpisala je na glave najbolj glasovitih vodij znatno nagrado.

Francoski ministerski svet bavi se je te dni s Conchinchino in Kambodžo. Vznemirljiva poročila guvernerja Thomsna niso v soglasji z drugimi poročili, katera pravijo, da po vsej naselbini vlada velik nered, da se je bati celó upora. Ministerski svet je sklenil poklicati Thomsna domov. Zapustiti mora v štirih dnevih naselbino ter pride koncem avgusta v Pariz, da poroča o položaji. Njegovim namestnikom bode baje imenovan general Begin. Zdaj so se vsi civilni načelniki v azijskih naselbinah Francoske nadomestili z vojaškimi.

Za Francoze ni v Tonkingu položaj posebno ugoden, vsaj tako poroča „Figaro“. Ta list pravi, da ima štiri petine tonkingskega ozemlja v svoji oblasti načelnik tolpe Lin-Vinh-Phuocs, kajti ta se ni vrnil v Kitajsko. V Anamu pa vlada upor po vsej deželi. Francoska oblast je priznana samo tam, kjer stojijo njih čete, povsodi drugodi pa se priznava avtoriteta vladarja Thuyeta. Predno se dežela umiri, preteklo bode še več tednov.

Dobriček se zgane, kakor bi me hotel blagoslavljal. Spodaj plačam záse in zánj 50 kr. manj ko 26 gld. brez servisa in hlapca.

„No, ste bili zadovoljni?“ popraša prijazno gostivnar.

„Neizrečeno, prespoštovani gospod!“

„Veste, moj sin vas je dobro priporočil. Précej mi je to naznanil iz Ljubljane.“

„A, takó! to je bil vaš vredni sinko? Ah, nadobudni mladenič to! Ima tako nekaj prijaznega. Prosim, pozdravite ga od moje strani!“

„Hvala, lepa hvala! . . . in kadar pridete spet v Gradec . . .“

„Navrnem se pri vas!“ sežem mu v besedo. „I kaj pa, to se umeva.“ Sam pri sebi pa sem dejal: „Vrag te dal in stvoril.“ Zlatorodov.

Indovski pogovori o ženskah.

(Iz »Peteroknjižja« Ind.)

Kralji, ženske, ovijavke se ovijajo najbližnjega. (I. 41.)

Ženski, tudi prijateljem in lastnim sinovom je marisikaj skriti. (I. 113.)

Ženske se zabavajo s tem, onemu namižkujejo, tretjega nosijo v srcu: koga neki resnično ljubijo? (I. 151.)

Ogenj ni sit trska, morje ne rek, smrt ne mrličev, lepočka ne možkih. (I. 153.)

Kader ne bo skrivališča, priložnosti, možkega, takrat bo čistota prebivala v ženskih prsih. (I. 154.)

Kdor dela — veliko ali malo — po njenih besedah in delih, zaničevan bo med ljudmi zavoljo tacega dejanja. (I. 156.)

Le strah pred ljudmi je razuzdanim ženskam edina uzda v vseh časih. (I. 158.)

Ni ga, ki bi ga zametale, še starost jih ne zadržuje; vse eno, ali je lep ali grd, možki je, ljubijo ga. (I. 159.)

Ljubimca izrabijo ženske kakor spodnje krilo. (I. 160.)

Ljubimca vrže proč kakor rudečo košenilo, krepko izžeto. (I. 161.)

Deževnega dné, oblačne noči, na samotnih cestah, kader je mož na tujem, takrat se veseli poželjiva ženska. (I. 189.)

Vse kar je vedel Usanas,* in vse kar je vedel Vrihaspati,** ne dosega ženske premetenosti: proti tej ni branbe. (I. 199.)

Laž prevračajo v resnico, resnico zopet v laž: kako bi se jih mogli celo modri ubraniti na tem svetu? (I. 200.)

Ni smeti preveč udanemu biti ženskam; nezmerena je ženske moč; kakor z vrano pristriženih perot, tako si igra s preudanim možkim. (I. 201.)

Govoré prijaznih lepih ust in napadajo lednega srca; med počiva na ustnicah ženske, a v srcu le strup. (I. 202.)

Njih jok in njih smeh je iz namena; vedo si zaupanje obuditi v možu, same pa nikdar ne zapajo: zato naj se mož, komur je biša in čednost ljuba, žensk ogiblje kakor vrčec*** na pokopališču. (I. 206.)

* Indovsko božanstvo. Usanas (Sukra) vladar zvezde večernice. Pripisuje se mu učeno delo.

** Vrihaspati (gospod blagoslova) vladar zvezde Jupitra, učitelj bogov. Pripisuje se mu pogovori o razumnem življenju, spis o pravici in lepi navadi, spis o umetnosti vladanja.

*** Vrči so se rabili pri mrliških opravilih, zato so nedotekljivi, ker nečisti.

Razne vesti.

— (Umetnikovo poletno bivališče.) Mr. Raymond, znameniti gledališni igralec v Parizu, dal je zase in za svojo obitelj postaviti čisto nenavadno vilo, in sicer na nekem čolnu. Čoln je 20 metrov dolg in je vila dokaj prostorna. Razen sob za gospódo nahaja se v nji tudi sobe za posle in druge shrambe. Kakor slavni igralec trdi, storil je to iz tega vzroka, da ga nihče ne nadleguje z obiski in da ga zlasti upniki pri miru pusté. — No, če je to zadnje istina in si upniku res ne upajo na vodo, potem znal bi dobiti Mr. Raymond kmalu več posnemalcev.

— (Nesrečna ura.) O nesrečni uri se mnogokrat govori, akoravno ne v tem zmislu, kakor v naslednjem slučaju. Komij F. Fogorascher v Brossu gojil je uže delj časa veliko hrepenje po kaki lepi žepni uri. Leto na leto deval je krajcarje na stran, kolikor si jih je mogel odtrgati od pičlega svojega plačila. Pretečeni teden sèstrel je nahranjeni denar in dobil je, da ima dovolj, da zadosti svoji srčni želji. Gre tedaj k urarji in si kupi uro. A ko njegov gospodar to dragoceno stvar pri njem zapazi, očita mu, da je njemu izmaknil denar, za katerega si je uro kupil. To sumničenje bolelo ga je takó, da se je vsled tega ustrelil.

— (Neizprosljiva usoda.) Iz Turina poroča se o sledečem čudovitem in žalostnem slučaju. Kakih deset let star deček začel se je pri kopanju potapljati. Le z naj večjo silo posrečilo se jim je, da so ga rešili. Ker je bil uže omotljen, položili so ga na nosilnico ter ga nesli proti domu. Komaj pa stopijo nosilci s ponesrečenim dečkom v hišo njegovih starišev, vdere se strop in se razrušijo stene ter zasujejo ljudi. Rešila dela imela so sicer ta vspeh, da so osem podsutih oseb srečno rešili, vendar jeden nositelj in pa nesrečni deček bila sta mrtva.

— (Nevaren čestilec.) Iz Marseilla poroča se o sledečem dogodku: Neka Italijanka, mlada vdova, imela je pred svojim vsakom mnogo trpeti. Kjerkoli jo je dobil, razkrival ji je svoje ljubezni polno srce, na kar pa ga je ona vselej odločno in ostro zavrnila. Pred nekolikimi dnevi pride k nji na dom in ko se je ona podala v svojo spalnico, šel je tudi tja za njo. Tu začel je vznova razkladati ji svoje želje, a ko jih mlada vdova nikakor ni hotela uslišati, potegne trdovratni ljubimec revolver iz žepa ter nameri na njeno malo dete, ki je mirno spalo v svoji postelji, rekoč, da otroka ustrelji, ako se ne udá njegovi volji. Ona si ni mislila, da bi njen svak bil sposoben res kaj takega izvršiti, za to ga od sebe proč pahne, a glej, v tem trenutku sproži on revolver in otroka smrtno rani. To pa krvoločniku ni bilo zadosti, ampak ustrelji še drugič proti vdovi ter jo zadene v prsi. Na to zbeži. Oblastniji ga pridno iščejo, a do sedaj se jim še ni posrečilo, dobiti ga v pest.

— (Precej jasno.) „Toraj vi hočete, kakor trdite, mojo hčer osrečiti?“ — „Da, to je moja srčna želja.“ — „Potem to svojo željo najbolje izpolnite, ako je ne vzamete za ženó.“

Vladarji zverin z grozotno grivo, čvrsti sloni, pametni možje, junaki v boju: blizu žensk so vsi šibke stvari. (I. 207.)

Dotlej so prijazne, dokler možki ni ujet, kadej je pa zvezan, takrat vùn žnjim kakor z ribo, na trnik ujeto. (I. 208.)

One človeka pobedarijo, opoje, goljufajo, žugajo mu, veselé ga, žalosté ga... Znotraj so vse strupene, če tudi so zunaj lepe pogledati. (I. 209, 210.)

Dekleta in reke enako počnó: te z bregovi, one s hišami; z vodo, s pregrehami jih podirajo, reke bregove, dekleta pa hiše. (I. 227.)

Čigar polje je ob reki, čigar žena z drugim mižika, čigar hiša je polna kač, kako bo tacega srce brez skrbi? (I. 234.)

Norci črtijo modre, bogate ubogi, pobožne brezbožniki, nečistniki pa čisto žensko. (I. 467.)

Solnce vzhod, dišeči betel, povest Bhárate,* ljuba žena, zvest prijatelj so zmeraj novi vsak dan. (II. 16.)

Oblakov senca, hudobnih prijateljstvo, nova

Domače stvari.

— (Novi krajcarji in polkrajcarji) Ravno-kar pričeli so se izdavatí novi krajcarji in polkrajcarji z letnico 1885., in sicer v sporazumu avstrijskega z ogerskim finančnim ministrom v obeh državnih polovicah ob jednem.

— (Spomenik ogerskega junaka v Kranjski.) Pol ure od Vipave, „Pri Materi božji v Logu“, stoji spomenik, katerega je postavil 5. huzarski polk svojemu sobojevniku Pavlu Rostásu. Na veličastnem podnožji vzdiguje se v človeški velikosti marmeljat kip z nemškim in madjarskim napisom. Ta kip pa je uže mnogo trpel po vremenu, kateremu je vedno izpostavljen, skoro je uže razpal. Meč, kateri je bil iz marmeljna, se je odlomil ter se nadomestil z lesenim. Da bi se ohranil ta spomenik, obrnil se je vodja slapske vinorejske in sadjarske šole, g. R. Dolenc, z dopisom do „Pesti Naplo“, opominjajoč ogerski narod, naj bi popravil ta spomenik. Napis na tem spomeniku se glasi: „Pavel Rostás, prostak v c. kr. 5. huzarskem polku, je 3. oktobra 1812 s štirimi tovariši umikajoče se Francoze tukaj zasledil in se z junaško odločnostjo ná-nje vrgel. Obkolilo ga je 60 pešcev in 7 konjnikov, s katerimi se je, na občudovanje sovražnika, celó četrť ure boril Leonidi podoben, dokler ga ni 30 svinčenk na tla podrlo, kjer ga je objela junaška smrt za domovino in cesarja. Hrabremu tovarišu v spomin hvaležnosti zgorej navedeni polk.“

— (Družba sv. Mohora) naredila je v minulem letu zopet lep napredek. Letos šteje družba dosmrtnih in letnih udov 29 557, torej nad tisoč več nego vlansko leto. Po posamičnih škofijah razdeljeni so udje takó-le: Goriška šteje 4189 udov, Krška 2775, Lavantinska 9051, Ljubljanska 11 078, Tržaška 1571, Sekovska 238, Zagrebška 203, Poreška 63, Videmska 90, razni kraji 51, Somboteljska 157, Senjska 110.

— (Nabrežinski rodoljubi) priredé 9. avgusta t. l. veselico s petjem, igro, deklamacijo in plesom pod milim nebom na prostoru gosp. Tanceta. — Vspored: 1.) Sprejem društva tržaškega „Sokola“ in družih društev z godbo na kolodvoru nabrežinskem ob 5. uri popoldne. 2.) Pozdrav došlim gostom. 3.) Hajdrih: „Želje Slavjana“, poje zbor. 4.) J. Jenko: „Nek dušman vidi“, poje zbor. Boris Miran: deklamacija „Nazaj“. 6.) J.: „Glas domovinski“, poje zbor. 7.) Hajdrih: „Sirota“, poje mešani zbor. 8.) ** „Pesem koroških Slovencev“. 9.) Igra: „Dobro jutro“ v dveh dejanjih. 10.) Ples. Med točkami in pri plesu bode svirala veteranska godba. Vstopnina k besedi 20 kr. Pri plesu od vsacega komada po 10 kr., kdor se ga udeleži!

Narodno-gospodarstvene stvari.

O paši in o obdelavanju pašnikov.

Živinarstvo bode le takrat po polnem dobro uspevalo, kedar ima živina tudi dovolj primerne pašé. Živine pri izključljivi hlevski izreji ne bode nikdar

obleka, ženska milost, mladosti mik, bogastva so užitki kratkega trpeža. (II. 122.)

Dotlej je mož v vseh delih mojster, dokler se po ženskih besedah ne dá prekreniti. (II. 150.)

Neizpeljivo je videti izpeljivo, nedosegljivo lahko dosežno, nejedljivo slastno užitno onemu, katerega izpodbada žensko govorjenje. (II. 151.)

Kar se udaja, pa je vender čvrsto, kar se v nesreči ne pogrezuje, lok, prijatelj, žena čisto-rodna: to je težko dobiti. (II. 189.)

Človek beži pred soprogo, ki sovražno govori. (III. 71, 72.)

Na vso moč, komur je mari lastnega blagra, od sebe odvrtačaj ime vsakateré ženske na svetu. (IV. 56.)

Kar je znotraj, ne pride do jezika, kaj je na jeziku, ne vùn, in kar je zunaj, onega nikdar ne store. (IV. 57.)

Kolikeri ne poginejo kakor večé v luči, ki se iz nevednosti bližajo lepi močnoplečnici. (IV. 58.)

Žensk ne podvrže ne palica ne rana, ne darila ne ljubezen. (IV. 60.)

Zlatorodov.

tako dobro rastla ter se razvijala kakor na pašnikih, če tudi se vsak dan zunaj hleva pregiba nekoliko na prostem. Na pašnikih dobi živina vedno primerno zmes trave in zelišč, koja jako dobrodejno vpliva na razvoj živalskega telesa; ta zmes je pa tem več vredna, ker jo povzije živina v svežem in lahko prebavljivem stanu. Tudi tla pašnikov vplivajo dobro na razvoj kopit in parkljev ali sploh nožnih kosti.

Zeló napačna je pa misel, če se meni, da pašniki ne potrebujejo obdelavanja ter se zaradi tega po polnem zanemarjajo. Vrednost pašnika je manj ali več odvisna od obdelavanja, ki mu ga privošimo. V prvi vrsti je potrebno, da se vsled mokrote kisli pašniki odvodijo ravno tako, kakor močvirni travniki ali njive. Na mokrih pašnikih ne more nobena živina dobro uspevati ali mlada živina dobi tam največkrat v sé kal neozdravljive bolezni. Dalje pripada k obdelovanju pašnikov njih čiščenje. Vsako leto se morajo krtine poravnati, mah iztrebiti, osat pleti ter grmovje poruvati.

Prepotrebno je tudi obdržati pašnike vedno pri dobri moči, zato je priporočati primerno gnojenje. V to svrhu polijajo se pašniki v pozni jeseni z gnojnico, potresajo se zgodaj spomladi ali v pozni jeseni z apnom, peliko, mešancem ali sploh z dobro zemljo. Kateri način gnojenja se bode volil, to se vé, da je odvisno od razmer in gnoja, ki je na razpolaganje.

Neobhodno potrebno je skrbeti na paši za vodo in senco, kajti brez teh dveh pogojev najboljši pašnik nima nikake vrednosti. Ako živina žejo trpi ali pa le slabo vodo dobi, potem nima zavžita krma nobenega teka ter ravno nasprotno živina prične hirati. Tudi senca je neobhodno potrebna, kamor v vročem dnevnem času zamore živina leči ter mirno prebavati. Po pašnikih naj se zaradi tega nasadi visokodebelnato sadno drevje, na pr. moštnice, tepke itd., to je drevje, ki hitro raste, dosta sence dá, ob enem pa še s svojim sadom koristi. Znane so mi na Pivki vasi, kojih prebivalci trdijo, da jim ni moč čez poletje goveje živine rediti, ker vsa pogine zaradi zagovarjanja copernic. In vender je temu vzrok edino le to, da dotični kmetje prodajo seno v Trst ali Reko, sami so pa poleti navezani edino le na pašo po vročem kraškem skalovji, kodar živina celi dan ne pride v senco in ne do kapljice pitne vode.

Močvirja in mokrih blatnih jarkov ne smemo trpeti na pašnikih, ker je v njihovi bližini zrak škodljiv ter rastejo strupene rastline in se nahajajo mnogobrojne trume nadležnih in škodljivih mrčesov. „Nov.“

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

London, 30. julija. „Daily News“ poroča iz Askabada, da so tja došli ukazi gledé pomnožitve ruskih čet v Mervu.

Madrid, 30. julija. V Huesci (Aragonija) so včeraj povodom upeljave užitninskega zakona nastali nemiri. Razglasil se je obsedni stan. Kmalu se je zopet naredil mir.

Madrid, 30. julija. Včeraj je tu na koleri obolelo 41 oseb, umrlo pa 29. V provinciji Saragossi 1024 bolnikov, 332 mrtvih.

Bombay, 30. julija. (Reuterjevo poročilo.) „Bombay Gazette“ piše, da se bodo baje angleške čete poslale v Kandahar in Pendžab.

Pečaver, 30. julija. Britski poslanik odpotoval je v Kabul.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 31. julija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	82.70
„ „ „ srebri	83.35
Zlata renta	109.05
5% avstr. renta	99.45
Delnice národne banke	868.—
Kreditne delnice	284.—
London 10 lir sterling	124.95
20 frankovec	9.90
Cekini c. kr.	5.91
100 drž. mark	61.60

Tuji.

Dné 29. julija.

Pri Maili: Einstein, trgovec, iz Monakovega. — Neubauer, Bärlein, Laidelmaier, trgovci, in Obraczay, c. kr. nadporočnik, z Dunaja. — Müller iz Trsta. — Muhr, lastnik tiskarne, iz Beljaka. — Jermann, c. kr. davk. nadzornik, z Krškega.

* Bháratí je božica (indovska) govora.

Pri Slonu: Bernhard, župnik, iz Smlednika. — Zetter, c. kr. profesor; Sever in Vorauer, gostilničarica, s hčerko, iz Gradca. — pl. Volpi, odvetnik, iz Trsta. — Dr. pl. Finus, vseučilišni profesor, iz Zagreba.
Pri Tavčarji: Pizzarello, slaščičar, in Forneo, posestnik, s soprogo, iz Trsta.
Pri Južnem kolodvoru: Wieland, trgovec, s soprogo, iz Palestine. — Mühlebach iz Gradca.
Pri Avstr. carji: Klemenčič, c. kr. uradnik, iz Trsta. — Krnčič, inženir, iz Križevca.

Umrli so:

Dne 29. julija. Josip Stibernik, gostac, 77 l., Kravja dolina št. 11, opešanje.

Dne 30. julija. Marija Galjot, soproga želez. delavca, 44 l., Kravja dolina št. 1, črevesna tuberkuloza.

V civilni bolnici:

Dne 27. julija. Peter Dimnik, delavec, 64 l., oteklina in starostno opešanje.

Tržne cene.

V Ljubljani, 30. julija.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 42 kr., domače 6 gld. 50 kr.; reš 5 gld. 20 kr.; ječmen 4 gld. 23 kr.; oves 3 gld. 41 kr.; ajda 4 gld. 87 kr.; proso 5 gld. 53 kr.; turšica 5 gld. 50 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. — kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 96 kr., salo po 82 kr., speh po 54 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 84 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 55 kr., svinjsko 66 kr., drobniško po 38 kr., — Piške po 28 kr., golob 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 69 kr., slame 1 gld. 69 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 50 kr.; mehkih 5 gld. 20 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Srečke

z dne 29. julija.

Brno: 30 80 43 5 59.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Noba	Mo-krina v mm
30. julija	7. zjutraj	736.55	13.3	svzh. sl.	obl.	
	2. pop.	734.94	23.3	svzh. sr.	vs.ob.	0.00
	9. zvečer	735.28	17.9	jzpd. sl.	p.obl.	

Poslano

„Slov. Narodu“ v Ljubljani.

Jaz sem bil osem let sodelavec „Slovenskega Naroda“. Pisal sem dosti člankov. Olajšal sem Jurčiču delo in kadar je Jurčič imel večjo literarno stvar v delu, prosil me je, da sem list preskrbljeval z uvodnimi članki. Zdajšnje uredništvo „Slovenskega Naroda“ vé, koliko sem in vse brezplačno pisal za ta list. Ako je bilo moje člankarstvo dobro, o tem mi ne gre sodba, ali če kaj sodba gosp. Davorina Trstenjaka in drugih velja, smem zadovoljen biti s svojim dozdanjim žurnalizovanjem.

Ne more me tedaj razžaliti, kar „Slov. Narod“ proti meni neresničnega natiskuje, rečem lahko: sem, akoravno še mlad in brezplačno vsaj pripomogel, da je naš genijalni Jurčič lažje svoje romane pisal in to mi je dosti. Ali bil sem nekdanj sodelavec „Slovenskega Naroda“; da je ta list bil dobro uredovan, bilo mi je mari.

Bolí nekdanjega sotrudnika žurnala, ako se o tem časopisu slabo sodi. Ljudje pravijo, da se uže par let v „Slov. Narodu“ navadno le „razne stvari“ brati zamorejo, in drugi pravijo, da je nedolžen papir istim, ki si hočejo nad kakim neljubim jim človekom jezo ohladiti. Na pr. gosp. Žužek, c. k. sodnik, miran, priden, domoljuben mož, bil je v Metliki in metliškem okraji prav priljubljen sodnik. Imel je pa sovražnika; — na razen se je dal ta mož in v „Slov. Narodu“, in med drugim zaradi tega, ker je neki premalo slovenski uradoval. Ne poznam sodnije, ki bi toliko slovenski uradovala, kakor je metliška pod vodstvom gosp. Žužeka. In tako bi lahko navel veliko, veliko družih enakih slučajev. — Ni časopisa v Avstriji, ki bi bil tako rad na razpolaganje osebnostim, nego „Slovenski Narod“ v času po Jurčičevi smrti.

V Rudolfovem živi človek, ki je pod titulom, da bo grof Margheri vrnil, denarje na posodo prosil. Ta gospod je med drugimi hudo na-me jezen. Ni sicer posebna glavica, ali s pomočjo družih časih le spravi kaj vkup. To gradivo spečava se v „Slov. Narod.“

Takó mi je natvezal v „Slovenskem Narodu“, da sem naši gardi pretel, da jo hočem razdreti. To se vé da res, jaz sem celó podporni ud garde in gg. gardisti so mi uže ponudili neko veliko dostojanstvo v gardi. Prinesel je „Slov. Narod“ o meni tudi druge stvari, katere je njegov novomeški dopisnik iz trte izvil.

Ta dopisnik in uredništvo „Slov. Naroda“ si se vé da domišljujeta, da sta mi s tem strašno škodila. — Kako sta se zmotila! — Te neumnosti nobeden ne veruje — in če bi jih kdo, kaj na tem? — Mari

misli kdo, da se za kakovo takozvano častno mesto potegujem; joj, ne — na vse kriplje bi se ga branil! No in kaj mi morete drugače škoditi? — Ali jaz sem advokat — „gg. uradnike moramo nahujskati proti njemu“, sta si omenjeni dopisnik in uredništvo „Slovenskega Naroda“ mislila, ko sta tiskati dala v št. 168 od 27. julija t. l. to-le: „Nekdo — v Rudolfovem ustil se je nedavno, da bo Margherijevcem uže pokazal, kajti dobili bodo nič manj kakor 17 disciplinarnih preiskav na vrat“; dalje, da je ta „nekdo“ dejal: „Smilijo se mi taki, ki imajo otročice, ki bodo morali kruha stradati in morda še od hiše do hiše hoditi, pa ne morem drugače.“ To je ena najneumnejših laži „Slov. Naroda.“

Kakor vsak šolarček vé, zamore v disciplinarno preiskavo le kak uradnik priti. S tem se hoče tedaj povedati, da hoče „nekdo“ 17 uradnikov v disciplinarno preiskavo spraviti.

Ta notica je naperjena proti meni. Mene je namreč visokorodni gosp. grof Margheri tožil zaradi žaljenja časti, storjene neki s tem, da sem nek telegram, v kojem je gosp. Fr. Šusteršič v Črnomlju javil, da je iz Kočevja prišla vest, da je visokorodni g. grof Margheri Kočevcem novomeški gorenji gimnazij obljubil, g. Maderju dal. Pri glavni obravnavi sem, primoran po tožitelju grofu Margheriju, dokaz po pri obravnavi navzočem g. profesorju Nachtigallu in g. grofu Margheriju ponudil čez to, da sta par tednov pred volitvami prišla ta dva v mojo pisarno, ter mi je tam gosp. prof. Nachtigall v pričo g. grofa Margherija rekel: danes smo dobili iz Ljubljane 150 gld. za onih 15 novomeških volilcev, ki bi 2. junija 1885 na somenj v Črnomelj šli.

Rekel sem pri tej obravnavi, da moram to povedati in da nemorem zato, ako pride s tem vprašanje gledé teh 150 gld. pred kazenskega sodnika; rekel, da mi je žal, če kacijh 15 do 17 istih, kojim je bil navedeni denar namenjen, pride v preiskavo zaradi pregreška prodaje volilnih glasov.

Dopisnik „Narodov“ je vedel, da sem omenjeno in le to govoril; tuhtal pa je od 11. julija sem o tem, kako te ravno omenjene moje besede obrniti tako, da bi se meni kaj natrpilo. Imamo ga, misli si je mož; pisal bom, da se je „nekdo“ ustil, da bodo dobili Margherijanci 17 disciplinarnih preiskav — in — „der Pfeil sitzt“ — (Kaj vraga?)

Da se v Rudolfovem, za katero mesto je ta stvar namenjena bila, pripravi na zlahtni ta proizvod, pravil je „nekdo“ uže pred več dnij, da sem jaz pri omenjeni obravnavi govoril, da bodem 17 uradnikov ovadil, da pridejo v disciplinarno preiskavo; — ta „nekdo“ pa je dobil vst od drugega „nekdo“. — To ljubeznivo nehanje je uredništvo „Slovenskega Naroda“ vedeti moralo, ker drugače ne bi dopisa sprejelo, v katerem se, kdor si bodi, brezimenno natolcuje. „Takó-le, zdaj ga bodo gospodje uradniki črtili; fino smo jo vpeljali!“

Prav nerodno sta jo vpeljala gosp. dopisnik „Slovenskega Naroda“ in njega uredništvo! Je sicer res, da pride malostna gori omenjena kazenska stvar visokorodnega g. Margherija proti meni pred prizivno instanco tukaj v Rudolfovem — in vi, „arme schwitzende Menschenhäupter“, mislili ste nemara na to, ko ste navedeno notico tiskati dali.

Kako neumna je ta misel! Glejte, jaz imam toliko respekta pred avstrijskimi sodniki, da vsled tega še na delegiranja ne mislim. Mogoče je tudi, da hočete z gori navedeno notico sploh jezo g. uradnikov proti meni vsplamteti. Tudi ta misel je neumna — Z avstrijskimi sodniki imam kot advokat opraviti! — Ali hočete občinstvo proti meni dražiti? Kateri list je prinesel omenjeno neumnost? „Slovenski Narod“ v Ljubljani!

V Rudolfovem dne 28. julija 1885.

Dr. Karl Slanc.

V založništvu našem izšla je na svitlo knjiga:

Šaljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik učitelj.

12 pol v 8°. Mehko vezana stane 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg knjigotržnica v Ljubljani.

Ivan Lapajne v Krškem

30—30

je izdal sledeče knjige in knjižice za ljudske šole in učitelje: Praktično metodiko, cena 80 kr., Prvi pouk 60 kr., Fiziko in kemijo 60 kr., Prirodopis 56 kr., Zemljepis 26 kr., Geometrijo 24 kr., Malo fiziko 23 kr., Domovinoslovje 20 kr., Pripovedi iz zgodovine Štajerske 6 kr., Opis krškega okr. glavarstva 30 kr., Zgodovino štajerskih Slovencev 1 gld. 20 kr. — Isti pisatelj ima v zalogi razne pisanke in risanke; mali slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske, cena 1 kr., in zemljevid krškega okrajnega glavarstva, cena 5 kr.

Poddružnica c. kr. priv.

avstr. kreditnega zavoda

za trgovino in obrt v Trstu.

Novci na obrestovanje

v bankovcih
za 4 dni odpovedbe . . . 3 1/4 od sto
» 8 » . . . 3 1/2 » »
» 30 » . . . 3 3/4 » »

v Napoleondorih
30dnevna odpoved . . . 3 od sto
3mesečna » . . . 3 1/4 » »
6 » . . . 3 1/2 » »

Oddelek za giro

v bankovcih 2 1/2 proc. obresti za vsako vsoto,
v Napoleondorih brez obrestij.

Nakazila

na Dunaj, v Prago, Budimpešto, Brno, Opavo, Levov, Reko, dalje v Zagreb, Arad, Gradec, Sibinj, Inmost, Celovec, Ljubljano in Solnograd so brez stroškov.

Kupovanje in prodaja

deviz, vrednostnih papirjev in inkaso-kuponov po 1/2 proc. provizije.

Posojila

na poroštvna pooblastila (warrants), pogoji po dogovoru;

proti dovoljenemu kreditu v Londonu ali Parizu 1/2 proc. provizije za 3 mesece;

na vrednostne papirje (efekte), 6 proc. obrestj na leto do svote 1000 gld.,

za večje svote vsled specialnega dogovora. (69) 36—14

V Trstu dne 1. oktobra 1883.

V

Kleinmayr-jevi in Bambergovi knjigarni se dobivajo:

Josipa Jurčiča

Zbrani spisi.

I. zvezek: Deseti brat. Cena 1 gld.

II. » Pripovedni spisi: Jurij Kozjak, Spomini na deda, Jesenska noč mej slovenskimi polharji, Spomini starega Slovenca. — Cena 70 kr.

III. zvezek: Pripovedni spisi: Domen, Jurij Kobila, Dva prijatelja, Vrbhan Smukova ženitev, Golida, Kozlovska sodba. — Cena 70 kr.

IV. zvezek: Pripovedni spisi: Tiho-tapec, Grad Rojinje, Klosterski žolnir, Dva brata. — Cena 70 kr.

Jurčičevi zbrani spisi se dobivajo tudi v lične platnice vezani, vsak zvezek po 50 kr. več.

Kdor se želi po pošti naročiti, naj blagovoljno po nakaznici za poštnino pri vsakem zvezku 10 kr. priloži. (11) 29

Razno blago

za pletenje in tkanje
dr. Gustav Jaegera
normalno perilo, nogovice, žoki,
plavarske hlače, znojni telovniki,
rokavice,

jopiči za gospé

ki se nosijo vrh obleke itd., v velikem izbira in po najnižjih cenah pri

C. J. Hamann-u

Mestni trg.

(52) 14